

Et forlorent Stille hviler over disse Lænder
hvor noget forbistret venter i Mulmet hen;
Agtende jeg færder med Værgen i Hænder,
skiønt, ved et blot Von om at undgaa dem

Taagen rundt min Lagnad saa svinner;
favnet i Trolddoms infame Intermesso
Forenet i Vondske - alt mig i Hu rinner
Dimensioner hinsides vaares egen Realia

Op af Bisterlitiernets Bund
stiger nu tusindvis af Utøi;
se, Nivlheim-Portens Sund!
De vise har mig saa fortalt;
Naar Malices Yngler danser,
sort de haver Lagnaden malt

Min Kløgt forringes; i Oversanselighed svøbt
Fortumlet af Bævens Fabler saa lammende
Larmen af klaskende Fødder og Klør i Muld;
O, Spektakel, ophør! Rædsel saa lammende

Bisterliskovens Creaturer mig antræffer
og Grene forræderske mig bemægtiger,
Mine Øine! De bedrager mig! Skiær de ud!
Jeg saaledes min sidste Akt nu betræffer

Flygtende, med et vaagt Haab - faafængt
Jagtet ned fra alle Kanter - indestængt
I Bisterlihusets Juv min Historie endes:

"O, Smukke Død! Eders befriende Favn
Besørg nu min Familia, mit Altets Savn!
Vaag - thi jeg bodet med mit Corpus -
over de, der venter Hjemme til Huus

Lav mig se min Hustru og mit Nor
Lav hende høre mig i Vindens Sus
Lov mig at bringe mine sidste Ord
til de, der venter Hjemme til Huus"